

מ"ת 10494/02/17 - אמיר חג'ג' נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 10494-02-17 מדינת ישראל נ' חג'ג' (עציר)

לפני כבוד השופטת הגר אדרי
המבקש:

אמיר חג'ג' (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד דבש

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליאור קליין

החלטה

בפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטת מעצר המבקש מיום 20/8/17.

הצדדים טענו לבקשה ותיק החקירה הוגש לעיוני.

ב"כ המבקש טענה, כי ההחלטה מיום 20/8/17 בדבר מעצר המבקש עד לתום ההליכים כנגדו הינה לאור העובדה כי שרות המבחן המליץ שלא לשחררו לחלופה מאחר ולא הוצע פיקוח אנושי משמעותי. עוד טענה כי חלפו 3 חודשים מההחלטה האחרונה, אשר במהלכם חלה הידרדרות במצבו הבריאותי של המבקש ולכן יש להידרש לבקשה.

ב"כ המבקש ביקשה לשחרר את המבקש לחלופת מעצר ייעודית בראשות מנהל המסגרת, מר דוד אגייב, הפנתה להחלטות מתיקים פלייליים לפיהם בימ"ש התרשם כי המדובר בחלופה נאותה וכי בימ"ש מתבקש לקבוע כי החלופה ראויה רק על סמך הפרוטוקולים שהוצגו היות ומנהל המסגרת התייצב לדיון אולם, משלא יכול היה לחכות עזב בטרם הגיע דיון בעניינו של המבקש. ב"כ המבקש טוענת כי מדובר בחלופה ראויה לאור העובדה כי מדובר במסגרת מפקחת באמצעות מצלמות ושואה בה מדריך 24 שעות ביממה.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה והפנתה לתסקיר השלילי מעיקרו שהוגש בעניינו של המבקש ולמסקנותיו, טענה כי אם בכלל שרות המבחן היה אמור לבדוק את החלופה המוצעת ולבימ"ש אין אפילו את האפשרות להתרשם מהחלופה. עוד טענה כי לא ניתן לתת אמון במשיב, ואין לשקול חלופה כלל לאור מסוכנותו לציבור ובכך שאינו עומד בגבולות שמעמידים לו והפנתה לעובדה כי המדובר במבקש אשר נוהג בזמן פסילה זו הפעם החמישית ואף ריצה מאסרים בפועל

בעבר ויש חשש שיפר תנאים בשנית.

הנאשם בקש לשאת דברו, תיאר מצוקה ובקש להשתחרר ממעצר בשל מצב בריאותי ירוד.

המדובר במבקש אשר נעצר במסגרת בקשה לעיון חוזר בהחלטת כב' השופט ויטלסון מיום 27/2/17 שבמסגרתה, שוחרר למעצר בית מלא לאחר שהוגש כנגדו כתב אישום של נהיגה בזמן פסילה.

בעודו בתנאי מעצר בית בתיק הקודם, הפר את התנאים והאמון שבימ"ש נתן בו ונתפס נוהג תוך כדי ביצוע לכאורה של עבירת מהירות מופרזת ונהיגה בזמן פסילה.

רישיון הנהיגה של המבקש פקע מזה 14 שנים. למבקש רישיון נהיגה משנת 2001 ועברו התעבורתי כולל 22 הרשעות קודמות הכוללות עבירות חמורות וחוזרות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בהיותו בלתי מורשה, פקיעת רישיון נהיגה ועוד. מהרישום הפלילי עולה כי קיימת הרשעה בעבירה בהיותו בלתי מורשה לנהיגה ונהיגה תוך סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

זה לא המקרה להפגין התחשבות נוספת במשיב ולהיפך, זה המקרה בו יש להרתיע.

אך וביום 27/2/17, בימ"ש נתן במבקש אמון, ושיחרר אותו למעצר בית מלא כאשר המבקש מפר אותו בצורה בוטה תוך כדי שהוא נוהג, לכאורה, בזמן פסילה לאילת כשהמפקחת לצידו.

אני קובעת כי לא השתנו הנסיבות והזמן שחלף מרגע מעצרו לא מספיק בכדי ליתן בו אמון מחודש.

מפנה לתסקיר אשר הוגש בעניין המבקש ביום 6/8/17 שם נקבע: "**...הערכתנו כיום, כי קיים סיכון להישנות עבירות בכלל והפרות מעצר בית בפרט**". עוד נקבע בתסקיר, כי עברו הפלילי והתעבורתי מצביע על התנהלות פורצת גבולות וחזרתיות.

בתסקיר מיום 20/8/17 עולה כי נעשו מספר ניסיונות לבחון חלופות שניתנו אולם ללא הצלחה.

בבש"פ 9573/09, סלימאן נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' ג'ובראן:

" **כידוע, על מנת שיורה בית המשפט על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר, עליו בראש ובראשונה להשתכנע כי ניתן ליתן באותו נאשם את האמון שלא ינצל לרעה את דבר שחרורו ויביא להפרת תנאי חלופת המעצר שנקבעו...מדפוס התנהגותו הסדרתי של העורר, בתחום התעבורתי, עולה החשש כי לפנינו נאשם שאין אימת הדין שורה עליו, וככזה, יקשה עלי לראות כיצד ניתן לתת בו את האמון שלא יביא להפרתם של תנאי חלופת המעצר שיקבעו בעניינו..אכן בדין טען העורר כי בפסיקה נקבע שלרוב אין מורים על מעצרו עד תום ההליכים של נאשם שלו מיוחס אך דבר ביצוען של עבירות תעבורה, אך בנסיבות יוצאות דופן, כאשר התנהגותו של הנאשם מלמדת כי אין ליתן בו אמון וכי הוא יסכן את שלום הציבור, יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים**".

המסוכנות הנשקפת מהמבקש עצמו ומהמעשים המיוחדים לו היא גבוהה ביותר. המבקש הוכיח בעצמו שאי אפשר לתת בו אמון. התנהלות המבקש בתחום התעבורה מעידה על מסוכנות גבוהה ועל חשש סביר כי יכול וימצא לנכון להפר תנאים שיחולו עליו לאור ניסיון העבר.

התנאי הבסיסי לשחרורו של עצור לחלופת מעצר, הוא יכולתו של בית המשפט ליתן בו אמון, שיעמוד בתנאי שחרורו. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, עיינתי בתיק החקירה, איני סבורה כי המשיב ראוי לאמון בית המשפט ולשחרור לחלופת מעצר.

משקבעתי כי לא ניתן ליתן במבקש אמון, אין להידרש לחלופה שהוצעה, הגם שבימ"ש כלל לא התרשם ממנה.

בבש"פ 2173/12 אל גניני נ' מדינת ישראל, נאמר:

"למעלה מן הדרוש ייאמר, כי מדובר בהליך מעצר ומצוות המחוקק היא, כי לא יעצר אדם עד תום ההליכים נגדו, אלא במידה שלא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך אחרת, שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). לכך יש להוסיף את ההשקפה, אשר נזכרה לא אחת, ולפיה מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה הוא החריג ולא הכלל (וראו, למשל: בבש"פ 2227/08 גריפאת נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.3.2008)). יחד עם זאת, בית משפט זה חזר והדגיש פעמים רבות, כי נאשם הנוהג בזמן שרישיונו נפסל מהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בכביש ואף מבטא במעשיו זלזול בחוק (ראו, למשל: רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.5.2005), פסקה 8 להחלטתה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה). מכאן, שככלל, בנסיבות כאלה ראוי כי החלטה על שחרור לחלופה תיעשה תוך ניסיון להבטיח את הרחקתו של הנאשם מן הכביש ומכלי הרכב (ראו והשוו: 9342/09 משהראוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.11.2009))."

המשיב נהג תוך כדי הפרת תנאים בתיק אחר בגין עבירות דומות וכאשר הוא מודע לכך שהוא מצוי בפסילה על פי צו בית משפט.

בע"פ 5056/08 מדינת ישראל נ' אסיאס מורנו, נאמר:

" לנוכח הקטל הכבד בכבישי הארץ קיימת חשיבות עליונה כי יושתו עונשים חמורים ומרתיעים כנגד עבריינים אשר אינם בוחלים מלעשות שימוש בכלי רכב בכבישי הארץ בזמן שפסולים הם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה. נהיגה בזמן פסילה טומנת בחובה סכנה לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. מעבר לכך, נהיגה בזמן פסילה משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט...

בענייננו זה יש ליחס למשיב חומרה יתרה עת חזר ונהג בכלי רכב בזמן פסילה בעת שנדון בעבר לעונש מאסר אותו ריצה בעבודות שירות ובעת שהיה תלוי נגדו מאסר על תנאי של 8 חודשים בגין עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילת רישיון. יש בכך כדי להסיק כי מדובר באדם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומו של בני הציבור.

לפיכך, לנוכח החומרה העולה מעבריינותו החוזרת ונשנית של המשיב ועל אף נסיבותיו האישיות, היה זה אך

נכון להפעיל את המאסר המותנה אשר תלוי ועומד כנגדו ולהוסיף ולהשית עליו עונש מאסר בפועל. לא היה במשכו של המאסר המותנה כדי להצדיק הימנעות מהפעלתו".

כמו גם בענייננו, יש לייחס למבקש חומרה יתרה עת נוהג בזמן פסילה פעם אחר פעם ועוד מגדיל לעשות ולבצע עבירות תוך כדי הפרת תנאים שבימ"ש הטיל עליו.

לעניין עבירת הנהיגה בזמן פסילה, נאמר על ידי כבוד הש' רובינשטיין, ברע"פ 222/11, הראל נ' מדינת ישראל:

"נהיגה בזמן פסילה אינה סטירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולהולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש".

בתי המשפט מייחסים חומרה יתרה לעבירות בהן מואשם המשיב, בדגש על עבריינות חוזרת.

לאור עברו התעבורתי המכביד של המבקש והנימוקים שפורטו לעיל, אני קובעת כי לא אוכל ליתן במבקש את האמון הנדרש לצורך שחרורו לחלופת מעצר ודוחה את הבקשה לעיון חוזר. אני קובעת כי **המבקש יישאר במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.**

לעניין הבעיות הרפואיות מהן סובל המבקש אני סמוכה ובטוחה כי שב"ס ערוך לטיפול בהן ויש לו את אנשי המקצוע המתאימים לכך, דבר שלא ניתן לקבוע באשר לחלופה המוצעת.

לאור החלטתי זו, מורה על ביטול הדין הקבוע ביום 22/11/17. המבקש לא יובא לבימ"ש.

לאור העובדה כי נחשפתי לתיק המעצר מספר פעמים, נחשפתי לחומרי החקירה, לתסקירים ונדרשתי ליתן החלטות גופא, מורה על העברת התיק העיקרי לסגנית הנשיא, כב' השופטת פראג - לבוא לניתוב מחדש.

מורה על ביטול מועד הדין הקבוע בפניי בתיק העיקרי.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לצדדים ולשב"ס.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ח, 21 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.